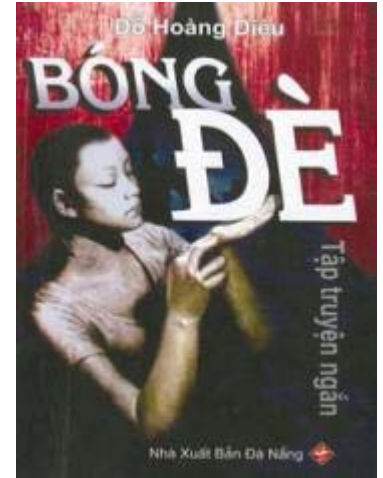

Về cuốn sách Bóng đèn best-seller của một tác giả trẻ

Đỗ Hoàng Diệu: “Tôi viết đúng với những gì mình có”

Những người yêu văn học, những người sốt ruột chờ sự đổi mới của văn học Việt Nam thời gian gần đây hay kháo nhau về cái tên Đỗ Hoàng Diệu.

"Viết lạ lắm, bạo lắm! Đọc đi!" là cái câu được nhắc đi nhắc lại ở nhiều nơi. Cũng có người đơn giản hơn, chỉ nói: Văn rất sách-xy... thế là đủ gọi tò mò cho hàng trăm độc giả vốn thừa háo hức với đời sống văn chương không có nhiều cái mới lạ như hiện nay. Theo bày vẽ của dân thảo tin, người ta tìm thấy trên mạng những "Bóng đèn", "Tình Chuột", "Cô gái điếm và 5 người đàn ông", "Vu quy", "Dòng sông hủi"... của cùng một giọng văn vừa nữ tính, vừa quyết liệt, vừa sách-xy, vừa ghê gớm... Tóm lại là gây sock.

Không cần phải tinh tường lắm người đọc cũng nhận ra sex

Đỗ Hoàng Diệu

không phải là đích của những tác phẩm này, đằng sau nó là những trăn trở khác, những góc khuất, những ám ảnh sâu xa của người phụ nữ về quá khứ, đời sống tinh thần và tất nhiên cả những khao khát bản năng...). Đỗ Hoàng Diệu "bọc" những điều đó trong một cái vỏ khá bạo liệt. Bản thân cô khi cầm bút cũng mang máng rằng lối viết của mình không lọt tai những độc giả yếu bóng vía. Nhưng chữ nghĩa, như chính những người viết ví von, vốn không phải là những con thú thuần, đến một ngưỡng nào đó nó sẽ phi nước đại bất chấp những cố gắng kìm nén của tác giả.

Cách đây chừng 1 tháng, fan của Đỗ Hoàng Diệu đông lên trông thấy, là vì những tác phẩm táo bạo của cô đã được xuất bản thành sách hẳn hoi, gồm 8 truyện ngắn như lời Diệu nói: đó là gộp cả hai giai đoạn sáng tác...

Thể thao - Văn hoá

BÓNG ĐÈ

Đỗ Hoàng Diệu

Tôi có bàn tay nhỏ nhắn và mềm mại hiếm thấy. Bàn tay không thay đổi theo mùa hay béo gầy cơ thể. Thụ bảo bàn tay tôi không tuổi tác trọng lượng. Hồi hai mươi tuổi, mới ra trường nằm nhà ba tháng, chỉ ăn và ngủ, cơ thể trồi lên những múi thịt, nhưng bàn tay tôi vẫn mảnh dẻ. Thụ hay mân mê bàn tay tôi. Bàn tay thể hiện tâm hồn con người, dù em mập đến mấy ngón tay em vẫn chỉ là cọng cỏ chao lượn dưới gió xuân. Tôi đưa ngón dài nhất mơn quanh môi chồng. Cọng cỏ thường dai, chỉ liềm sắc mới cắt nổi anh biết không? Mắt Thụ sụp xuống tìm câu trả lời. Có khi chỉ một con kiến cũng làm ngọn cỏ tan gãy. Có thể. Tôi chìa bàn tay ra trước nắng, nhìn như nhìn bàn tay một kẻ khác. Giông gió, bão lũ, nắng hạn, tôi có thể chết đi rồi mà bàn tay vẫn nguyên vẹn với năm ngón ngắn dài, làn da mỏng tanh không trọng lượng. Chỉ có tôi hiểu vì sao bàn tay tôi tách rời ra khỏi thể xác mình. Chỉ có tôi hiểu vì sao tôi hay trốn những vách dựng loang loáng một chiếc bóng. Thụ không hiểu. Chính tôi đôi khi cũng thấy mình là lạ.

Quê Thụ cách thành phố khoảng ba giờ tàu hoả. Tôi không ngờ đồng quê khác biệt đến thế. Một vùng đất vẫn giữ được nét cổ xưa hiếm hoi thời cuộc. Ngồi trên tàu Thụ dặn dò tôi kỹ lưỡng về những nghi lễ phải làm trong ngày giỗ cha. Chồng tôi mồ côi cha từ năm lên chín. Căn nhà mái ngói vốn là nhà gỗ ba gian được bao tường ẩn náu phía đáy làng. Đằng sau ngôi nhà, phơi mình trong nắng, ruộng ngô đang ra bắp xanh mướt. Kéo dài tầm mắt một chút, ẩn hiện giữa đám ngô, bãi tha ma thênh thang còn giữ nguyên được mồ mả đắp đất cỏ mọc xanh tươi tốt. Lần về trước bận bịu khách khứa tôi đã chẳng có thời gian đẩy đưa con mắt. Thụ bảo lần này phải ở lâu lâu một chút cho mẹ chồng tôi vui. Tôi dạ vâng ngoan ngoãn. Thụ véo mũi tôi: sao trên giường em chẳng ngoan hiền như thế cho anh được yên thân? Tôi lơ đãng trước câu nói đầy hàm ý. Tôi không thể ngoan hiền. Tôi hay chồm lên người Thụ nuốt lấy anh vồ vập. Tôi ưa kéo Thụ lên chà xát. Tôi bắt đôi tay Thụ bóp nắn liên tục. Tôi muốn đã cơn khát thêm từ buổi trưa ấy, một buổi trưa nắng bình thường như bất kỳ một ngày hè nào nhưng với tôi là bỏng rát, là bước ngoặt. Tôi cất giữ bí mật riêng mình. Thụ nào biết. Thụ cứ hay van xin tôi đừng hực lên như hổ cái. Tôi chẳng thể đừng. Anh bị tôi co rút lòi đi. Đôi lúc thấy anh kinh khiếp tôi đành phải dè dặt. Nhưng rồi đến cơn khát tôi vung vấp hết. Mỗi sáng thức giấc trông Thụ thật tội nghiệp.

Bàn thờ nhà chồng tôi to dài quá cỡ. Chưa bao giờ tôi nhìn chiếc bàn thờ nào lớn như vậy. Có rất nhiều bát nhang và những bức trướng chữ Tàu. Mẹ chồng tôi nói bằng quơ mà tựa căn dặn: "Nhà ta mỗi năm cúng mười sáu đám giỗ. Sau này anh Thụ cúng tôi nữa là mười bảy, sẽ vất vả đấy." Tưởng tượng ra viễn cảnh mỗi năm còng lưng làm cơm cúng mười bảy đám giỗ cho đến ngày Thụ qua đời, tôi không khỏi ngao ngán.

Khi Thụ quần áo tề chỉnh chấp hai tay trước ngực khấu đầu làm lễ, rèm vải hai bên bàn thờ lay động lượn lướt, màu đỏ nhức nhối trong nhang khói. Nép mình cúi đầu cùng mấy phụ nữ trong góc nhà, tôi cố gióng tai xem chồng mình đang khấn những gì. Nhưng chỉ là ập ẹ âm thanh xin xít nơi đầu lưởi. Thụ không nói mà cũng không hát. Tựa tiếng kêu của loài bò sát. Tôi nhướng trí tưởng tượng phong phú của mình xem qua lời khấn của Thụ những ai đang về. Hồi sáng hai vợ chồng ra nghĩa địa dọn dẹp khu mồ mả tôi mới biết tổ tiên nhà Thụ cũng nhiều oan khuất. Mười một ngôi mộ dàn trải xưa cũ trong vùng đất trũng sâu dáng hình thung lũng. Thụ nói sau cơn động đất tự nhiên khu mộ nhà mình thụt xuống thành trũng như vậy và một ngôi mộ thì biến mất. Tôi băn khoăn về chuyện mười sáu đám giỗ sao chỉ mười một mộ phần? Giọng Thụ có vẻ buồn, tay anh đưa liềm cắt cỏ chuẩn xác.

"Cô em gái bố do hận tình nên trầm mình xuống sông sâu năm vừa tròn mười tám không tìm thấy xác. Hai ông cố trẻ làm thầy phù thủy đi khắp nơi cùng chốn rồi không quay trở về, nhà lấy ngày hai ông bỏ đi làm ngày giỗ. Hai ông khác, một liệt sĩ Điện Biên, một liệt sĩ đường 9 Nam Lào, xương hốt về bằng đầu đũa chôn chung một mộ."

Thụ im lặng đột ngột, tiếng liềm xén cỏ mạnh hơn.

"Thế còn một ngôi mộ nữa đâu anh?"

"Ông nội bị đấu tố hồi cải cách ruộng đất chết thảm trên tổ kiến lửa. Sáng mai bà nội chỉ tìm thấy vài cọng tóc ở nơi cột trói, xác không biết đi đường nào."

Giọng chồng tôi nghèn nghẹn. Tôi thấy lạnh sống lưng. Tưởng như cũ xưa nào vừa lướt qua mình. Bây giờ quỳ trước bàn thờ tôi cũng lạnh sống lưng. Lẫn trong âm hưởng xin xít buồn thảm khấn vái của Thụ một tiếng nhẹ như gió lướt lụa bay trơn lộn. Đã có lần tôi nghe đâu đó rản là loài vật linh thiêng dẫn dắt người chết về trần. Tôi ngẩng phắt lên thanh đà treo ngang bàn thờ. Thanh gỗ bóng nhẵn không vết bụi, trống rỗng. Cô em chồng cấu mạnh. "Chị cúi đầu xuống đi, anh tôi không dạy chị à?" Khi đầu tôi lại cúi xuống, một cái gì láng nhẫy bay qua. Linh cảm đôi khi chỉ là linh cảm nhiều khi.

Và Thụ đứng lên húng hắng báo hiệu. Chồng tôi đã cúng xong. Cổ được dọn xuống trong tiếng đũa lanh canh lũ trẻ háu đói. Suốt cả bữa ăn trong đầu tôi cứ lảng vảng hình ảnh mười sáu bóng ma tổ tiên theo lời khẩn của Thụ trườn về, bay về thế nào. Thằng hoặc lại lành lạnh buồn buồn như gió cũ xưa nào lướt qua mình. Những cây nhang cháy hết cuộn thành vòng đầy ắp bát hương to màu đồng và những bát hương nhỏ màu trắng vẽ long phượng. Ai đó reo vui: "Hương cháy đẹp quá, nhà này năm nay chắc nhiều may mắn." Mẹ chồng tôi thỏa mãn. "Anh chị Thụ thế nào chẳng sinh một thằng cháu đích tôn nay mai." Thụ tay cầm cánh gà xoay xuống tôi đỏ mặt. Tôi thừa biết anh nghĩ hỏ cái như tôi sẽ nhanh chóng kết nưỵ sinh hỏ nhỏ cho nhà anh nay mai. Đàn bà như tôi có lẽ sinh năm một, anh chẳng từng nói thế. Miệng tôi cười mà lòng trống trải. Ông trẻ mặt xanh men rượu ngoắc cánh tay xuống mâm dưới, tôi để ý đàn ông nhà Thụ tay thường dài chạm gối. Có lần tôi đùa Thụ tay dài như tay vượn, anh sa sầm nét mặt. Em chẳng biết gì cả, những người tay dài thường dòng dõi đế vương, thiên tử. Có lẽ ông tổ anh từng là vua chúa vương giả Trung Hoa gặp nạn nên chạy loạn sang đây. Tôi thấy Thụ thật ngây thơ nhưng không dám nói. Dòng họ nào ở miền bắc này mà không chạy loạn hay đội trên đầu xú Trung Hoa?

"Nhân thể cháu dâu trưởng thả nén nhang lên bàn thờ khẩn xin cha thằng Thụ phù hộ cho sớm sớm được thằng cu. Cha chồng cô mất vào ngày trồng, linh thiêng lắm."

Tôi không biết ngày trồng ông trẻ nói là ngày gì nhưng đoán chắc rất thiêng. Len lén luồn qua mâm trên, kính cẩn lấy ba nén nhang châm lửa cắm lên bát hương đặt cạnh khung ảnh một người đàn ông trung niên có hàm răng hơi nhô với tia nhìn sắc lạnh, tôi khẩn lạy ba lần. Vừa thụt lùi vừa liếc trộm khung ảnh cha chồng, ống chân tôi đau tấy lan dần. Một khắc, tôi nghĩ đến ám dấu cơ thể biết báo hiệu trước những chuyện bất thường. Chưa kịp định thần, bỗng dựng mái tóc, thân thể tôi nóng hực và tiếng cô út hét lên: "Bát hương cháy rồi." Thụ xô ngã tôi, quỳ mọp trước bàn thờ dập đầu lia lịa. Bát hương ngùn ngụt cháy. Tôi hoảng loạn nghĩ thế nào tia lửa cũng lan rộng thiêu cháy bàn thờ, thiêu cháy ngôi nhà, thiêu cháy bãi ngô, đốt rụi mồ mả. Tôi muốn tìm xô xách nước dập lửa nhưng chân tay tôi cứng đờ tựa khúc gỗ, cơn đau nhức oại oản trí não. Giọng nói đon đả mẹ chồng cất lên như vệt điện chạy dọc sống lưng. "Mời các bác, các ông xơi tiếp. Tôi nghĩ ông nhà tôi hoá bát hương vui mừng đón cháu đích tôn đấy." Mọi người ồ lên đồng thanh. Nhưng cái liếc xéo của bà về phía tôi lại đầy cay nghiệt. Bát hương cháy tận gốc, tro dầy lên hình thù ngôi mả mới đắp. Tôi biết ngôi mả mới đắp bằng tro nung này sẽ thiêu cháy cuộc đời tôi nay mai. Thụ nhìn tôi không biểu lộ cảm xúc. Da thịt tôi rần rần kiến bò. Cảm giác ớn ớn, trơn lộn bóng nhẫy.

Tám giờ tối bãi ngô ngủ im. Thụ im lặng kéo tôi vào nhà. Sau buổi chiều hoá bát hương tro đắp hình ngôi mộ, Thụ nhìn tôi khang khác. Tôi chỉ cảm nhận khang khác trong một trực giác mơ hồ không bằng chứng.

"Anh chị Thụ vào buồng mà ngủ. Trong ấy ban đêm chuột hay thọc mạch, dèm màn vào chiếu cho chặt kéo nó vào giường."

Sống lưng tôi dựng đứng. Viễn cảnh một bầy chuột chui vào giường bò lên thân thể khi tôi đang say giấc chẳng lảng mạn yên bình đồng quê chút nào. Tôi đưa bàn tay thon mảnh của mình ghì chặt Thụ, anh nhẩn mặt nhìn tôi, bắt gặp ánh mắt thảng thốt của vợ, anh thể thọt nhìn mẹ:

"Mẹ cứ ngủ trong buồng với con Thăm để vợ chồng con ngủ ngoài này. Ban đêm gió máy mẹ không nên ngủ trên phản. Với lại con hay dậy đi ra đi vào sợ mẹ mất giấc."

Mẹ chồng tôi loét quét đôi guốc vào buồng. Âm thanh roac ngán từng cơn. Con Thăm sang làng bên chưa về. Thụ bỏ tôi đứng trước cửa ra nằm chườn lên tấm phản kê gian ngoài cùng. Trước mặt tôi, bàn thờ chính giữa đã to giờ trướng lên kỳ lạ. Hình ảnh nó phình nở trong đầu tôi. Bức màn đỏ lừ loang rộng. Hốt hoảng tôi chạy nhào vào Thụ. Chiếc quạt tai voi Liên Xô không rào rỉ sét ọc ạch quay tiếng một. Người Thụ đầm mồ hôi. Giọng anh dừng đứng.

"Em ngủ đi đừng làm ồn, mẹ không nghỉ ngơi được."

Thụ là lạ thế nào. Thường ngày chưa bao giờ Thụ lên giường trước mười hai giờ khuya. Một lần Thụ bị ốm, tôi bắt anh ngủ sớm, anh nói đấy là cực hình. Sao Thụ có thể ngủ vào tám giờ tối hôm nay? Tôi tỏ vẻ quan tâm.

"Anh có nóng không, em quay quạt lại chỗ anh nhé?"

"Anh nằm phản thấy mát rượi, mấy phút nữa là ngáy, ngủ đi em."

Thụ lại đùa. Từ ngày làm vợ Thụ tôi nào nghe anh ngáy nửa giây? Chiếc áo ba lỗ trắng tinh trên lưng Thụ xoay về tôi vẻ cấm đoán. Tôi cười thầm sự cẩn thận ngăn ngừa của anh. Cửa giả mở toang, bàn thờ linh thiêng ngay cạnh, mẹ chồng có thể đi ra đi vào bất cứ khi nào. Dù thèm chồng đến mấy tôi cũng phải gò mình trong bộ đồ ngủ kín đáo mà hậm hực. Tôi cũng không buồn thắc mắc về việc trái khoáy khi anh nói mát rượi mà người cứ đầm đìa mồ hôi. Thụ giờ khắc này sao quá đổi xa lạ, không còn là Thụ buổi chiều đổ bóng xuống mình tôi. Anh lặng câm yên vị trong ngôi nhà bao tường cũ kỹ. Còn tôi lại muốn vách tường nhà anh rạn nứt để tôi cùng Thụ trốn ra ngoài. Ba cánh quạt tai voi vẫn ì ạch quay rít. Trước lúc thiếp đi tôi mơ hồ nghe lại cái giọng

ngọt ngạt, nhừa nhựa ập ề xin xít nơi đầu lưỡi lúc Thụ cúng lễ. Rồi tôi rơi vào mê man. Loang loáng bãi ngô im lìm hứng sương không gió nào thổi thoảng. Trăng khuya phổng đứng chiếu ánh sáng sữa đục. Thoắt một cái, bóng tối ngập oà. Tôi thấy mình bưng tỉnh. Cảm nhận không khí ngọt ngạt, hăm bức, chật chội vây quanh. Môi miệng khát cháy, toàn thân căng cứng. Nực nùng, oi bức như sắp đổ cơn giông. Ba cánh quạt tai voi ngừng phất xê dịch. Không một tiếng gió nhưng tấm màn đỏ che bàn thờ cứ chốc chốc lay động khẽ khàng, chỉ mình nó đang chuyển động đồ lừ trong thời gian lẫn không gian ngưng bật. Tôi sợ, tôi muốn quay sang ôm Thụ để anh che chở cho mình. Song tôi không thể nào cử động, màu áo ba lỗ trắng tinh chồng tôi nằm sát ngay cạnh như trên người mà tôi chẳng thể nào nhúc nhích. Không khí mỗi lúc một ẩm thấp, nực nùng khoá cứng lấy tôi trên mặt phản.

Tiếng ho đứt đoạn từ trong căn buồng mẹ chồng lôi tôi khỏi đêm đen. Tứ chi rã rời, đầu vác vác, mồ hôi tôi rịn rạn dính bết. Bộ đồ ngủ tự nhiên mở khuy trễ nải lạ lùng. Tôi nhìn hàng cúc nhàu nát lạ lẫm, giống Thụ vừa vò nát chiếc áo và tôi vừa bận lên mình chưa kịp cài khuy. Cạnh tôi, Thụ vẫn ngủ im bằng bật, ngoan hiền trẻ thơ, đôi má phụng phịu nín nính. Tôi đắm nghi hoặc, kín đáo luồn tay xuống dưới. Chật lỏng đầm ướt sền sệt ngầy ngậy mông đùi, thậm nhầy chiếc quần lót mỏng. Thụ trở mình ú ớ giữa giấc mơ. Tôi hoang mang nhìn chồng, cơ thể anh vẫn đầm đìa mồ hôi.

Ngày gặp Thụ tôi không còn con gái. Cơ thể săn chắc mượt mà vun đầy hai mươi rúc lên hồi còi dài khi chiếc bóng của anh đổ ập xuống mình. Một buổi chiều, bóng tôi lọt thỏm giữa bốn vách nhà rông trong khuôn viên Bảo tàng Dân Tộc. Bàn chân ai lao xào sỏi đá sau lưng. Náu lạng tôi giữa hồi còi không ngừng rúc lên thúc bách trong da thịt. Chiếc bóng chồm lên chút nữa. Vách nhà rông nuốt chửng ngực tôi nhoi nhói từng hồi còi riết róng. Tôi chăm chú nhìn chiếc bóng đang hắt thắm mảng sỏi đến gần, chiếc bóng như tạo ra tiếng động trên sỏi bị đè nghiêng. Nghe có vẻ khác thường nhưng tôi tin chiếc bóng có thể đè nghiêng được cả thế gian này, riêng gì sỏi đá. Chỉ có tôi mới biết điều ấy. Tôi muốn chạy trốn, khi trước mặt bóng đen lưng lửng dịch chuyển. Giọng nói cất lên trước lúc cổ họng tôi bật ra tiếng kêu.

"Em bị chói mắt phải không?"

Gương mặt người đàn ông phúng phính hiện ra dưới chiếc mũ lưỡi trai màu đỏ làm yên hoảng hốt trong tôi. Lúc anh đưa tay sửa vành mũ, tôi nhận ra cánh tay anh dài chạm gối. Tôi biết gương mặt này, cánh tay này, giọng nói này sẽ đóng đinh vào giữa vùng khuất lấp của mình. Vách nhà rông oằn ẹo vặn mình nứt khe. Tôi sẽ chui qua khe nứt ấy, tay tôi sẽ dắt anh cùng đi, chỉ cho anh thấy tôi thuộc về anh từ thuở nào. Anh rồi sẽ ngoan ngoãn nhập vào tôi như một gậy gập định

mệnh. Nhập vào tôi -hắt hót tôi- ngạc nhiên anh đem tâm hồn sau đó chẳng là bao. Làm sao để Thụ hiểu vì chính tôi cũng chỉ là người mù trong cõi tối tăm? Một cõi không Thụ, không mặt trời, không cả âm thanh giữa buổi trưa kỳ lạ. Tôi khám phá ra những chiếc bóng trên tường không chỉ đơn thuần là những chiếc bóng. Chúng cũng sống động như thân thể tôi khát thèm một vực thẳm. Chúng vờn vờn trên da thịt non tơ hứng hão của tôi. Về sau tôi biết mình đã đánh mất điều quý giá nhất buổi trưa hôm ấy. Chúng đã cướp mất cuộc đời con gái khi vừa chớm đến, khi tôi vừa mới biết xỏ tay thành thạo vào chiếc su chiêng. Chúng cho tôi biết nỗi sợ hãi khôn cùng, sự ngừng đập trái tim. Và cả khát thèm, chờ trông suốt những năm thiếu nữ khi chúng không còn quay lại. Mọi người nói tôi bị bóng đè, chẳng có gì đáng sợ. Tôi không thể ngờ đó chỉ là số phận. Thứ số phận đã đẩy đưa cho tôi gặp Thụ và làm vợ anh vội vàng, giống một linh ứng mà cơ thể tôi đã ám hiệu rúc còi.

Sau đám giỗ, chúng tôi đáp tàu trở lên thành phố. Trên đường về, Thụ luồn tay vào vùng ngực hồng hào của vợ xoa xoa bầu vú, miệng lẩm lét cười. Tôi rất thích cử chỉ này của Thụ. Cả điệu cười tươi của anh. Dưới quê Thụ không cười với tôi như vậy, lúc nào cũng ra vẻ lạnh lùng.

"Vợ tôi thoát nạn nhà quê rồi, tiểu thư thôi không phải nằm phản mồ hôi nhễ nhại như đêm qua. Sống nhé."

Tôi không sướng, không thoát nạn như Thụ tưởng. Cảm giác như tiếc, như nhớ chiếc phản và bàn thờ với màn đỏ che đậy. Cảm giác lạ lùng mà chính tôi cũng không hiểu. Tôi vẫn không thể nào giải thích được những gì đã xảy ra trên tấm phản. Lẫn lộn tất cả. Nhưng có điều chắc chắn tôi không mơ cũng như Thụ không hề đụng chạm vào người vợ. Ban sáng anh đã giãy lên như đĩa phải vôi khi tôi dò hỏi. "Về quê có một buổi không được làm hồ cái với anh mà em đã cuồng lên rồi tơ tưởng lung tung. Em thật là..!". Tôi lại mơn nhẹ ngón tay dịu dàng của mình lên môi chồng. Như thế anh sẽ không còn giận dữ. Bàn tay tôi thật kỳ diệu. Năm ngón ngắn dài với làn da mỏng tanh, như bàn tay của một người khác, có thể làm mọi việc mà tôi không có khả năng. Giá thân thể tôi cũng không trọng lượng như bàn tay đang xoè ra trước mặt. Giá thân thể tôi không có những đòi hỏi cảm xúc như bàn tay đang giơ lên trước nắng. Nhưng bàn tay ấy, của tôi hay của ai, chẳng thể nào phá tan được sự hoài nghi bí mật. Cảm giác trưa hè ngổn ngát năm nao đang trở lại. Chiếc bàn thờ to dài quá cỡ, tấm phản lảng bóng thời gian, thung lũng mười một ngôi mộ, tiếng ho khúng khắng trong căn buồng mẹ chồng có liên quan gì đến nỗi sợ hãi mà kích động hứng hão đang chảy xuyên suốt huyết mạch đàn bà trong tôi?

Gương mặt Thụ ngó lơ những cánh đồng. Tôi nhìn Thụ đắm đắm. Mùi đất ràn rạt trên cần cổ anh. Tôi ngửi cái mùi ngai ngái trên ngực Thụ

mỗi khi nằm sắp trên mình anh hôn tần mẩn đầu lưỡi có vị cỏ đắng. Bất giác tôi lại nghĩ đến cái đầu lưỡi đã phát thứ tiếng động ập ề xin xít khi Thụ khấn vái.

Trở về thành phố, thân thể Thụ trở lại khô ráo thôi đầm đìa mồ hôi. Mỗi bận Thụ cởi trần, tôi ngấm tẩm lưng anh nâu om khô ran tựa một mảnh ngói. Khô đến nỗi giá tôi đặt nụ hôn lên lưng anh khi ấy, đôi môi tôi sẽ bốc hơi khô cháy trong khoảnh khắc. Giống như thân thể Thụ đã trút hết nước ở vùng quê hoặc cái buổi tối Thụ nhể nhại mồ hôi chưa bao giờ xảy đến. Chồng tôi trở lại làm một người đàn ông ưa nghịch ngợm, hay mân mê bàn tay vợ rồi khen dù mập ốm em vẫn giữ được bàn tay của một thiếu nữ. Tôi sung sướng mỗi khi nghe Thụ khen bàn tay mình không thay đổi. Thi thoảng tôi cũng nghĩ đến cái bàn thờ đồ quạch và tự hỏi có phải mình nằm mơ? Đôi lúc thắc mắc khiến tôi mất ngủ. Nhiều lúc tôi nhú mắt trước gương tự hỏi mình là ai và cố tìm một trả lời. Thụ trả lời thay tôi bằng cách bông ảm tôi lên giường biến tôi thành hổ cái, đánh thức những rục rào của hai bầu ngực tôi liên tục rúc lên những hồi còi dài. Tôi kẹp cứng Thụ không cho anh xổng thoát về với bãi tha ma. Tôi chỉ giật thót mình sau vung vấp nhận ra bãi tha ma vẫn còn ở đó.

Đám giỗ ông nội Thụ sau đấy một tháng. Hai vợ chồng lại thu xếp nhảy tàu lụi hụi về ngôi nhà mái ngói ba gian chất chứa bí mật dòng dõi đế vương. Thụ im lặng suốt quãng đường, mắt trống trải khi tàu vào ga. Tôi nghe tiếng rao bán hàng rong vọng lại thập thòm lẫn tiếng nghiêng đường ray. Tâm trạng tôi lẫn lộn. Mơ hồ kinh sợ, mơ hồ mong chờ.

Sau cúng lễ, y như lần trước, Thụ đi ngủ sớm. Tôi nín kén.

"Đêm nay anh ôm em ngủ được không? Hôm trước em thấy sợ."

"Em lại tính giờ trò gì đây? Trời thiêu lửa mà ôm nhau ngủ?"

Giọng Thụ cục cằn, ánh mắt liếc xéo chẳng mấy yêu thương. Tôi trở hẫng trước thái độ của chồng, ở thành phố Thụ chưa khi nào nói với tôi bằng giọng như vậy. Ngón tay tôi rụt vội. Hình như làn da mỏng tanh bị bỏng.

Mẹ chồng tôi không mấy vồn vã. Bỏm bẻm trầu cau, gương mặt tôi tối, bà vẫn lại khấn trên đầu, mắt nhìn đâu đâu. Làm như mẹ chồng tôi cố tình thức khuya để canh chừng con dâu. Tôi ngó ngón cái tím bầm của mẹ chồng rồi lại ngó lên bàn thờ, vẫn ngôi mộ bằng tro nung và những tấm hình phủ mặt. Tôi cẩn thận đi tắm trước khi lên phản. Phòng tắm tuềnh toàng được quây chiếu lệ bởi những tàu dừa, dưới ánh trắng non vệt ra hình thù kỳ quái. Lốp trắng non lướt mỏng đến tấm phản soi lờ

mờ gương mặt Thụ. Trong bóng tối nhìn gương mặt chồng có nét an bình đủ đầy, tôi bớt sợ. Mẹ chồng tôi đã tắt nến. Cơ buồn ngủ đến thân nhiên, một cách thanh bình tựa như nỗi hãi sợ và thân thể tôi là hai tách biệt không liên hệ. Tôi riu mắt chìm im vào giấc ngủ.

Thức giấc, tôi thấy mình khát cháy cổ họng. Làn môi khét khô căng rạn và mồ hôi lấm tấm trên trán, tôi nghĩ mình bị sốt. Người tôi ớn ớn. Mặt phản ẩm rít. Ngoài sân cửa nhà mở toang và ánh trăng vẫn đang rọi những mảng sáng cuối cùng. Đúng lúc tôi chống tay định nhòm dậy thì tấm màn đỏ nhúc nhích và tứ chi nặng trĩu. Từ sau tấm màn đỏ, những chiếc bóng bay ra lữ lượt tích tụ thành mảng đen lớn. Trái tim tôi muốn nhảy dựng khỏi lồng ngực, tôi nhắm chặt hai mắt trong kinh sợ tột cùng, nhưng vẫn cảm giác rõ rệt trước mặt khối đen đang lẩn nhẩn về phía mình. Tựa quả đất đang nặng nề đè nghiêng tấm phản. Trời ơi, tôi phải gọi Thụ, mảng áo trắng ba lỗ chồng tôi loá rục như con mắt anh mở thao láo trong đen đặc ám mờ. Chỉ cần khẽ nhích cánh tay là tôi có thể đụng vào Thụ nhờ anh cứu giúp. Hình như chồng tôi còn thức, hai tròng trắng ươn ướt trũng trũng. Anh nằm ngửa, hai tay xếp trước bụng ngay ngắn như một xác chết mở mắt. Một thoáng tôi nghĩ chồng tôi đang nhìn lên trần. Một lúc tôi nghe hơi thở Thụ đều đều vung vãi. Làm sao anh lại có thể ngủ ngon đến vậy? Chưa bao giờ tôi ghét cái khuôn mặt phình phính bình lặng của Thụ như lúc này, anh bỏ mặc tôi đơn độc, nhòai nhả. Khí quyển mỗi phút một nực nồng, rít ẩm, ngọt ngọt. Thời gian như bất tận, tôi không dám ngoái lại nhìn mảng đen đã rất gần, chỉ tích tắc nữa sẽ ập xuống mình. Tay chân tê cứng mà lạ thay, hai con người tôi mở to chưa từng thấy, sáng xuyên thủng màn đêm, đến nỗi tôi nhìn được cả những sợi lông mi của chính mình đang vòng cung lên vầng trán căng rít, xót rạn mồ hôi. Dường như Thụ vừa dịch lưng. Anh lẩn sát vào tôi hơn, một chút nữa thôi là anh chạm vào người tôi, nhưng Thụ bất động ở ranh giới ma mẫn ấy, bây giờ tôi nhìn rõ hai mắt anh không nhắm tý nào, thậm chí mở to hơn thường ngày. Mảng đen đã thôi uốn lượn trên mền vải, nó thò hẳn vào lòng sục từng bộ phận thân thể tôi. Bàn tay lẩn rờ tròn đường viền môi, nắn từng chiếc răng xinh xắn, hết như khi Thụ trườn lên tôi thổi khúc dạo đầu. Đến hai núm vú bàn tay đang lạnh lẽo chợt nóng rẫy. Mỗi ngón thiêu rụi tôi như lửa. Màn đen rẫy rùng khi có tiếng giầy rón rén trên sân gạch và bóng áo cánh khen khét mùi đàn ông hiện ra. Cô út về tới. Bàn tay vẫn lẩn nhẩn nơi êm ái mượt mà làn da bụng con gái. Tôi định nhìn em chồng mình sẽ nhìn thấy, sẽ tri hô lên và mọi người nhào tới hắt mảng đen, chặt bàn tay vô liêm sỉ khỏi người mình. Nhưng Thảm chỉ trằn trằn ngưỡng cửa nhìn ngăm, hai hàm răng bít chặt, bước những bước ngăn vội vào buồng. Tôi nghe tiếng cười đắc ý sát gần. Bàn tay bắt đầu mạnh bạo hơn gỡ lớp vải kết mồ hôi, bóc tách thuần thực. Mồ hôi tướt ướt đui non, rã rã rề xuống mặt phản trơn rít. Rồi khi bàn tay túm tròn lựa nhiều đen óng, mảng đen bỗng

tan loãng hiện rõ hình dáng một con người nghênh ngáo. Tôi hiểu mình phải im lặng, im lặng trong sợ hãi tội tận đời người. Khói đen tan biến hết. Tôi hét lên, tôi thấy mình hét lên một tiếng sập trời khi lơ mơ nhận ra đường nét trên gương mặt đang đè mình. Tia nhìn xéo sắc lạnh, hàm răng hơi nhô đánh ác đầy quen thuộc. Chưa kịp định thần, chiếc quần tôi đã bị kéo phăng bằng một động tác như ảo thuật. Mồ hôi rịn rịn bức bối hai đùi, đúng khi tôi cảm được sự cương cứng thúc lên bụng thì cánh cửa buồng mở toang và mẹ chồng tôi hiện ra với chiếc bật lửa. Tôi muốn vùng chạy khỏi nỗi nhục nhã ê chề. Bóng đen vẫn nhích, từng phân nhích xuống. Đôi mắt mẹ chồng nhìn vào phản làm tôi hãi hùng hơn tất cả những gì đang chịu đựng. Tia nhìn sòng sọc, hằn học, cay nghiệt bổ tát mỗi phân vuông cơ thể tôi loã lồ. Ánh mắt ấy như muốn thiêu cháy mỗi sợi lông măng hình hài tôi. Cỗ vùng vẫy, cần đạp thoát cái nhìn của bà, tôi quên cả bóng đen đang nhích nhích đã gần kề cửa sông con gái. Bóng tối tan chảy, lửa bùng lên loang khét tẩm màn đỏ. Mẹ chồng tôi phẩy lia phẩy lia nắm nhang khắp bàn thờ như điên dại. Bóng đen rít lên một tiếng man rợ xoẹt ngang lửa nhang. Bụng tôi kéo một vật gì dài cứng thép. Hụt hẫng rơi tòm tòm xuống đâu đâu. Tôi thấy có làn gió thổi mát sợi tóc, những làn gió làm ngả rạp bãi ngô lao xao. Dưới ánh sáng nhập nhoàng bó nhang toả khói, mẹ chồng tôi lê bước chậm chạp về buồng. Và Thụ khịt khịt mũi đạp chân vào đùi trần của vợ. "Sao nửa đêm ai lại thả nhang thế này?" Lưng Thụ thẳng đứng như bị điện giật khi anh mở mắt. "Em.. em.. em cời trướng?" Đập mạnh cánh tay xuống phản trong nỗi cứu sinh, tôi choàng tỉnh, biết mình vẫn nguyên vẹn hình hài. Kéo quần lên, tôi quay lưng lại Thụ không giải thích một lời. Giấc ngủ đến ngon tuyệt diệu trong đời. Tôi không biết mắt Thụ hằn lên những tia đỏ đại cuồng.

Tôi thức sớm không phải bởi tiếng gà gáy, không bởi ánh nắng chói loá xuyên tẩm liếp cửa da cửa thịt. Tôi thức dậy bởi giọng nói mĩa mai kéo dài đu đượi chua đôi môi hóng hớt của Thăm xĩa xuống tẩm phản, đầy tiêu ớt cay xé đã làm tôi choàng tỉnh. "Làm dâu thời buổi này kể ra cũng sướng thật." Lảng ánh mắt của Thăm, tôi thấy mẹ chồng đang ngồi ngoài hè, trông bà nhỏ thó như một đứa trẻ. Bà ngó lơ vườn tược cây cối trong im lặng lằng láo của loài rắn. Im lặng u ám như đêm qua mẹ chồng tôi không thấy con dâu cời trướng tênh hênh trên mặt phản, đã không phẩy lia lia bó nhang trước bàn thờ. Dưới bếp Thụ quần đùi bên ổ khoai lang tím. Anh ngừng nhai nhìn tôi không biểu lộ cảm xúc nào. Đôi mắt Thụ vô hồn, tròng mắt anh quạnh quẽ rờn rợn.

"Đêm qua anh ngủ có ngon không?"

Tôi hỏi gặng gượng. Dường như tôi không hỏi Thụ, nhưng tự vấn chính mình. Tôi không biết chồng mình có nhìn thấy những gì đêm qua trên tẩm phản, có nghe tiếng hét mà tôi đã thét lên? Thụ vẫn nhai, khoai

lang thì đâu cần nhai nhiều thế, hử Thụ? Miệng anh nhều nhào chất bột chẳng đẹp chút nào.

"Em dậy muộn quá đấy."

Thụ không trả lời tôi. Câu nói của anh tôi biết hiểu thế nào. Tôi phải tự trả lời cho nghi hoặc của mình, phải tự mình chèo chống qua vùng lũ xoáy. Nhưng tôi biết hỏi ai, tìm ai bây giờ? Bàn tay thon ơi, bàn tay diêu kỳ ơi, bàn tay có biết không, trả lời tôi đi. Tôi thay áo quần, bỏ ra bộ đồ ẩm rít mồ hôi nhàu nhĩ, quần lót đặc quánh thứ chất nhầy ngà tôi chẳng biết gọi tên.

Khi trở lên nhà, mẹ chồng tôi không còn ngồi trước hiên. Cả Thụ và cô Thẩm cũng lảng lờ nơi nào. Tôi bỗng thấy mình như được cởi dây trói vô hình. Bàn tay ngón dài sáng nay càng thanh tao lạ lùng. Không xui khiến, nó kéo roạc tấm màn đỏ trước bàn thờ, tựa muốn cho tôi thấy điều gì. Quả thực chưa bao giờ tôi nhìn kỹ bàn thờ tổ tiên nhà Thụ. Bây giờ đập ngay vào mắt tôi là hai huân chương liệt sĩ, một Điện Biên, một đường 9 Nam Lào. Hai tấm ảnh truyền thần dương cặp mắt dài dài song vẫn là tia nhìn lạnh lẽo đầy hãnh tiến. Thụ chưa kể tôi nghe về những tấm huân chương này bao giờ. Sống lưng tôi lại ớn sốt. Những đôi mắt đang chăm chăm hắt tia nhìn sắc lạnh lên thân thể. Đôi mắt liếc xéo của những người đàn ông dòng dõi đế vương chết rồi vẫn đội lên đầu xứ sở Trung Hoa. Tôi quay lưng trước đôi mắt đêm qua đã vờn rượt lên tấm thân nóng ẩm kích động đàn bà của mình. Tôi chạy ra sân, chạy xuyên cánh đồng ngô đã vàng trĩu, bóng nhẩy những quả bắp căng rủng hạt tròn. Gió đượm mùi đất ẩm, mùi khô quánh trộn với nước sông tù hãm miết hơi dần dật vừa vuốt ve vừa sờ soạn chiếc áo cánh thêu cành hoa đỏ đậm vắt ngang hai bầu ngực tôi đang thở gấp. Bên trong chúng chẳng có gì mà vẫn bị kềm hãm. Tôi muốn thân thể tôi được giải phóng, tôi muốn bầu ngực mình núng nẩy tự nhiên reo hát. Chúng đang kêu lớn lên rằng đêm qua trí óc tôi không mơ, chúng đã bị vầy vò, bị liếm láp, bị nát nghiền. Tia nhìn xéo sắc lạnh, hàm răng hơi nhô của những tấm hình trên mộ bia thần nhiên, tráo trở hãnh tiến một cách bình lặng. Bình thường như tôi đã bị cưỡng hiếp. Nhưng sao tôi không chống cự? Phải chăng tôi đồng lõa, phải chăng tôi đã ưỡn người lên chờ đón? Phải chăng vòng quay đã được sắp đặt từ buổi trưa ngốt ngát bất thường tuổi thơ đến buổi chiều Bảo tàng Dân Tộc Thụ đổ bóng xuống đời tôi? Nhưng suốt những năm thiếu nữ tôi đã mong chờ, tôi đã khát cháy, giờ đây nó hiện hình sao tôi hoang mang? Vòng quay số phận cuộc đời tôi không phải vòng quay yêu thương. Tôi là ai, từ đâu đến? Tổ tiên đế vương Trung Hoa tay dài chạm gối nhà Thụ muốn gì?

Bãi tha ma thênh thang trước mặt. Gió sớm từ sông rì rào đổ thốc qua quần bò áo cánh đen. Thân xác tôi buồn buồn, nhưng nhức từng cơn,

nhưng là sự nhưng nhức kích động, hỏi đòi và đau đớn. Tôi sợ chính mình. Cánh hoa thắm đỏ vắt ngang hai bầu ngực vẫn chỉ chực vênh lên để thoát. Nó đang mơn trớn, dễ dàng hoang đường. Thung lũng mờ mả mười một ngôi mộ đâm rượt sương đêm. Những cọng cỏ chà cửa vào chân tôi hay chân tôi lướt lên chúng mờ mịt? Mười một ngôi mộ yên bình, sự yên bình thái quá một u mê. Tôi muốn những ngôi mộ nứt đất chui ra từng bóng ma, từng oan hồn liệt sĩ xéo sặc, tay dài chạm gối. Tôi nghĩ mình sẽ không sợ hãi. Tôi muốn họ trả lời tôi họ muốn gì ở đứa con gái nhiều xúc cảm này và có gan hãy hăm hiếp tôi giữa ban ngày ban mặt. Vẫn chỉ là im lặng. Má tôi nóng hực, miệng tôi lại khát cháy. Giật tung hàng khuy áo, cánh hoa đỏ thắm đứt đôi, tôi xoay vòng quanh mười một ngôi mộ. Vú tôi rúng trần không khí. Vú tôi là đời sống, là hơi thở, là khí quyển. Mồ mả là quá khứ, là huân chương, là tổ quốc. Tôi chạy giữa bãi tha ma thênh thang hoang dại. Tôi múa điệu múa da thịt tươi tốt, thách thức thần linh, thách thức âm hồn dòng dõi Trung Hoa nhà Thụ. Tôi tung tăng thể xác, đôi bầu vú tự do khiêu khích cho đến lúc bàn tay xa lạ có năm ngón thon mềm đưa lên cài lại hàng khuy áo ngay ngắn. Tôi đứng nhìn bàn tay của chính mình như nhìn bàn tay của một kẻ chất phác quả quyết giặt tay tôi lấm lũi trở về. Có phải bàn tay của kẻ nào đó còn dính vào cườm tay tôi đã hiểu không thể nào chống cự nổi chiếc bàn thờ to dài quá cỡ với tấm màn đỏ nhức nhối chất chứa cả một quá khứ phi phạm?

Thụ mang ánh nhìn lạnh lẽo trên suốt chuyến tàu xuôi về thành phố. Tôi có cảm giác anh giống một pho tượng ai đặt cạnh mình. Anh nấu lạnh, làn da chỗ đỏ ứng chỗ nhợt nhạt. Những cánh đồng trơ hoác gồ rạ chạy tăm tắp trong nhập nhoạng hoàng hôn. Tôi không dám nhìn thẳng mặt chồng, chỉ len lén chăm chú lên đôi tay Thụ dường như dài hơn, bất động hơn, khoanh vòng nhiều hơn trước vùng ngực phẳng. Tôi muốn tự mình mân mê bầu vú, để tìm lại cử chỉ âu yếm của chồng. Nhưng tàu cứ tiếp tục rì rì, nhớn nhợ trên con đường dài trơ trẽn. Tôi muốn Thụ hét lên, chửi rửa thành lời những gì đang khoét rỗng đầu anh. Không còn nghi ngờ gì, Thụ đã nhìn thấy cảnh đêm qua, Thụ biết tất cả. Nhưng sao anh không cứu tôi, anh không thiêu cháy bóng đen man rợ bảo vệ vợ mình. Hay Thụ đồng loã, bán tôi cho những bài vị liệt sĩ khát đói? Tôi đâm hận anh vô cùng. Hận lây sang những ngày sau đó khi đã yên ấm nơi thị thành náo nhiệt, khi chiếc bàn thờ bỏ mặc bụi phủ nhà quê. Mà không là giận nữa, một nỗi hoài nghi thường trực ngày đêm.

Cuộc sống vợ chồng dần dà nguội nguội. Thụ vẫn chăm chút tôi nhưng sự chăm chút đượm mùi sâu thẳm. Chẳng còn lửa cháy, chẳng còn nồng nàn. Tôi thôi không hực lên hồ cái mỗi đêm trên người Thụ. Tôi không vỗ nuốt lấy anh, hồi hả rúc mặt vào trong nách anh tìm

hương vách nhà rộng của buổi trưa nào ở Bảo tàng Dân Tộc. Thụ cũng chẳng mấy mặn mà chuyện ái ân. Bàn tay anh thôi vuốt ve bóp nắn. Tôi cũng thôi cắn đầu lưỡi Thụ có mùi cỏ đắng. Mỗi sáng sớm thức giấc, tôi không còn cảm giác tội nghiệp nào cho Thụ. Và anh cũng không còn véo mũi tôi cảnh cáo đêm qua. Chúng tôi lặng im, không la hét, không dọ hỏi để tìm nguyên nhân, không một giải thích nào. Ngâm hiểu với nhau. Như đã cài trong đầu tôi và Thụ chuyện phải xảy ra để mà chấp nhận. Đời sống bình lặng, trong bình lặng giấu giếm giằng xé với những mẫu đối thoại đều đều như kinh nhật tụng.

"Hôm nay anh đi làm mệt lắm không?"

...

"Em trông mắt anh trũng sâu, đừng gắng sức nữa."

...

Nhưng thân thể tôi thì không im lặng. Đêm khuya, khi đèn đường ngội lạnh, cạnh mình Thụ xoay lưng thìn thít thì làn da tôi lại hực hoi khát thèm. Tôi thấy vú tôi nở ra trong đêm tối, nở lớn như một đoá vạn thọ bất chợt bung cánh, to bằng một cái bát. Thân thể tôi giống một quả mít tổ nữ ngậy thơm đợi bổ đôi. Lẫn trong thao thức, tôi nhớ tấm huân chương liệt sĩ Điện Biên lấp lánh, huân chương Đường 9 Nam Lào sáng choang động đậy. Đùi tôi thèm được rất rầy mồ hôi, bụng thèm cảm giác cứng cáp quệt ngang đâm vào. Tôi biết như thế là tội lỗi, nhưng rồi lại tự nhủ đó là một thứ tội tổ tông mà chẳng ai có quyền chê trách.

Tôi biết phải chấp nhận để tồn tại. Tôi yêu Thụ và anh cũng yêu tôi thực lòng. Sống trên đời ai chẳng có nỗi khổ, đâu riêng gì vợ chồng tôi. Nhưng rồi giỗ tổ lại đến và tôi không thể giấu diếm khoác lên mình bộ mặt bình lặng được nữa. Thụ cũng vậy, sau sự việc, đôi má anh hóp sâu chẳng còn phúng phính. Ngày oi nồng khi hai vợ chồng nhìn tờ lịch, thu xếp cặm cùi về quê. Nếu là những lần trước, tôi sẽ liền thoảng hỏi Thụ giỗ ai mà về. Giờ đây như một lẽ thường tình, tôi chẳng cần phải hỏi. Một năm mười sáu đám giỗ, cứ thế mà ngược tàu. Tôi lại mơ hồ kinh sợ, mơ hồ mong chờ, phập phồng theo tiếng nghiêng đường ray với bãi tha ma chập chùng. Mọi chuyện vẫn diễn ra như bất kỳ đám giỗ nào nhà Thụ với nhang khói, với âm thanh khẩn vái xin xít, ập ề nơi đầu lưỡi Thụ. Chỉ khác một điều, lần cúng giỗ này vào buổi trưa. Mẹ chồng tôi bảo các cụ báo mộng cho bà làm như thế. Tất nhiên các cụ đã nói thì phải nghe. Ai nào dám cãi nửa lời. Còn nhớ ngày cưới, mẹ Thụ gọi tôi ra góc riêng, giọng bà nhỏ quá mức mà làm tôi run rẩy. "Chị về làm dâu trưởng nhà này trách nhiệm nặng nề. Lấy chồng theo thói nhà chồng, mọi thứ đều có lẽ nghi, trên dưới, cứ thế mà làm. Chị làm khác sẽ rước họa vào thân, tôi nói trước." Hân hoan hạnh phúc tôi

quên mất giọng nói sắc ngọt của mẹ chồng hôm ấy. Trưa nay nó vọng rõ mồn một, thấu tim óc đứa con gái đang nuôi những vực thăm khổng lồ trong mình chẳng khác nền trời không xanh lồng lộng cũng đang nuôi những tầng mây tối sáng lừ đừ. Thụ đi nhanh qua khoảng sân rất nắng, phịch lưng xuống phản nặng nề.

"Sáng nay dậy sớm đi tàu mệt quá, nghỉ trưa cho lại sức. Em thần người ra đây làm gì, nghỉ đi."

Thụ nói với tôi bực bõ. Làm như tôi cản trở gia tộc anh chuyện gì đó, làm như tôi chưa phục tòng khuôn phép gia đình anh đúng mức hay tôi phá đám giỗ nhà này. Tôi bắn khoản thắc mắc vì sao Thụ phải đổi giọng mỗi khi có sự hiện diện của chiếc bàn thờ? Thụ nói với tôi hay xin phép mẹ? Anh không nhìn tôi mà cũng chẳng nhìn mẹ đang ngấp nghé cửa buồng. Anh nhìn tấm màn đỏ bất động đang rang lửa. Bao nhiêu nhang thấp lúc này cháy cần, tàn tro giữ nguyên dựng đứng như hình chĩa ngọn chông, tro khắc tàn bạo. Thốt nhiên tôi muốn sập màn che giấu. Nhang cháy không cuộn thành vòng, không có điều tốt. Tia liếc xéo từ căn buồng mẹ chồng tôi bùng rất khuôn mặt, tôi ngoái đầu, chỉ là hai cánh cửa khép im lìm. Đạo này mẹ Thụ không còn nhìn thẳng mặt tôi nữa. Những cái liếc xéo lờm chờm nguyên rửa của bà hơn một hôn mê, một thôi miên hoà lẫn tiếng xoong chảo cô út vùng vằng ném đập ngoài giếng chìm xuống nước chìm im trong nhiệt độ tăng cao và chiếc quạt tai voi xoay lắc lảo. Tôi im mình trong bóng rất chật chội, hăm bức mê man. Tôi nói thầm nhà quê là thế ấy, lập đi lập lại cho đến khi giấc ngủ đến, rồi vô cớ thức giấc. Lại khát. Thụ dang rộng tay, một chân gác lên đùi tôi như kềm giữ. Ngạc nhiên chưa! Thụ không có thói quen này. Vừa lúc tôi gượng mình vươn vai thì lặng phắc đất trời. Trong tư thế ưỡn ngửa, tôi trở cứng bất động. Đám mây nặng nặng trôi qua khoảng sân làm tối sầm gian nhà, tối sầm bức màn đỏ tôi đã kéo che những nén nhang cháy quẩn quại. Sau bức màn đỏ, bóng đen thản nhiên bước ra. Lần này hiện rõ hình hài con người. Tôi không còn sợ hãi mà ngênh mặt ngắm nhìn. Nó mang trong mình dáng hình của một lão già Trung Quốc nào đó đầy quyền uy chập chờn trên cái nền lát gạch tàu. Lão Tàu xa xăm, bí ẩn, vừa đen tối vừa có sức hút lạ kỳ, quyến rũ khác thường, vừa giống giống bố chồng tôi. Tôi chăm chăm theo dõi mà vẫn phân định bên ngoài mây xám đã quét qua khoảng sân, hắt thứ ánh sáng âm âm xuống lũ cây cối, và chỉ cách vài thước, mặt trời đang hực nắng nhựa đường. Cơn khát gắt gỏng nhức nhối trong cuống họng làm mặt mũi tay chân tôi chìm sâu trong nỗi hoảng loạn của thể xác dù phần trí não vẫn tỉnh táo. Khát mỗi sợi tóc. Khát từng nếp gấp làn da. Khát mỗi đốt xương. Khát từ hàng mày. Khát xuống viền môi. Khát trên đôi cao vươn ưỡn. Khát xuống thảo nguyên dang rộng. Khát như chờ đợi bóng đen nhích nhích, đến gần tưới nước. Mồ hôi tướt xột mi mắt. Mồ hôi rịn rạn da thịt đùi non. Nhỏ giọt giọt

xuống mặt phản đen bóng. Phản này Thụ nói có từ lâu lắm, để đã bảy tám đời ngủ nghe, ăn uống, sinh con đẻ cái và khâm liệm. Tấm phản mang quá khứ của gia đình Thụ, xa xôi, chất chồng. Còn tôi, hiện tại, một đứa con dâu dĩ hoà đang ưỡn ngửa căng rất đón chờ. Bóng đen đã đứng ở khoảng giữa hai chân tôi tách rộng. Từng đường nét trên gương mặt lạnh lùng không hề xa lạ hiện rõ. Sao mà giống Thụ đến thế. Rõ ràng là Thụ. Chân Thụ đã rơi khỏi đùi tôi tự lúc nào giống thả cho tôi tự do đối mặt bóng đè. Anh vẫn nằm nghiêng, quay hai con mắt nửa nhắm nửa mở, như muốn chứng kiến. Lúc đôi tay quờ xuống rà rầm, tôi biết trước chiếc bóng muốn gì, thứ mà mọi đàn bà trên thế gian khi nằm ngửa đều biết. Tôi dang rộng chân lúc nghe tiếng ho buồng trong dội lại. Tiếng ho càng lớn tôi càng dang rộng chân như muốn thách thức. Chính tôi cũng không hiểu vì sao mình có thể dang chân trong lúc tứ chi bất động, muốn vùng dậy mà không được. Cơ thể tôi không vâng phục trí não nhưng vâng phục thêm khát của cái bàn thờ. Những tiếng ho đứt rời, cắn cộc, tiếp tục cay thét, làm như mẹ chồng tôi muốn biểu lộ ganh ghét với chỗ tôi đang nằm. Hai bàn tay thả xuống mạnh bạo, riết róng, hơi thở dập dồn. Nó luồn sâu bóp từng mạch máu chảy sôi huyết quản con gái đôi mươi. Gương mặt sà sát vùng cổ như muốn hút sức sống tôi căng rúng. Rồi lồng ngực bồng rắt, tôi vỡ vụn. Nó đang phanh trái tim tôi ra. Tôi hét, tôi vùng vẫy, tôi van xin, hỗn hển, oằn oại rên rỉ. Ông muốn gì ở tôi. Tôi biết phận dâu con, tôi sẽ làm tròn bốn phận. Mỗi năm tôi sẽ làm cơm cúng mười sáu đám giỗ. Tôi sẽ dọn sạch thung lũng mồ mả, sẽ lau bóng nhoáng bàn thờ. Sẽ sinh mười một đứa cháu trai cho ông. Bóng đen tảng lờ. Hai bàn tay bạo lực hung hãn khoét sâu, ngoáy vòng. Tôi điên đảo, đau đớn, nỗ cuồng rồi tôi cười gằn thỏa mãn với ý nghĩ mẹ chồng tôi cũng đã nằm trên tấm phản này cũng đã dang chân cho nó ngoáy vòng. Sáng tối lẫn lộn. Tôi nhắm mắt cho trăm đời dòng dõi đế vương quần thảo, cho đến lúc đỉnh đầu nhúc buốt, tôi bật nức nở man dại. Tiếng ho buồng trong lúc ấy hộc từng cơn xé phổi. Gần như Thụ bị bắn tung vào góc nhà, tôi có cảm giác thế, đôi mắt anh trừng trừng căm hận. Tiếng càu nhàu của Thụ cắt đứt giấc ngủ tôi mệt mỏi.

"Em thấy thág sao không mang băng vệ sinh? Con gái mà đoảng quá. Mau dậy thay áo quần, lau chùi tấm phản đi."

Vẫn bàn tay mảnh dẻ đập xuống phản giúp tôi dậy. Tôi nhìn Thụ rười rượi uất ức. Anh mở mắt, anh chứng kiến, anh vờ như không có chuyện gì. Anh cũng không còn để ý chu kỳ của vợ. Tôi chỉ vừa sạch vài ngày làm sao thấy thág? Và lại thứ máu loang áo Thụ, thứ máu đen đặc mặt phản, thứ máu quện bết đùi tôi không phải máu đàn bà mỗi tháng. Mà là máu tươi chảy róc từ vết thương rách toác bị đâm sâu hung bạo. Mọi người bảo tôi bị bóng đè, nhưng bóng đè chỉ là giấc

mơ khi đang ngủ, còn tôi rã rời, hai đùi nhóp nhóp máu trộn nước con gái.

"Em còn ngồi ỳ ra đấy, làm nhanh lên, mẹ dậy bây giờ?"

Thụ chưa hết câu thì cửa buồng kẹt mở. Khuôn mặt mẹ chồng tôi đỏ gấc, tay lóc xóc quạt nan. Dừng cái nhìn nơi mảnh áo đỏ con trai, nơi mặt phản ướt đen, bà ngẩng đầu bước thẳng đến bàn thờ kéo roạc tấm màn đỏ sang bên, châm lửa đốt nhang. Trưa chuyển về chiều, không ngọn gió nào chạy loạn. Tôi ngồi chết lặng. Vợ anh bị hiếp nhưng Thụ chỉ sợ mẹ dậy. Thụ tặc áo qua đầu ra giếng dội ào ào như muốn dội chất hờn căm trên mình anh hay muốn rửa ráy những dơ bẩn thay cho vợ. Tắm xong, anh trở thành một người khác.

Chúng tôi không đủ sức lực, can đảm mang trên mình bộ mặt bình thản thường nhật cố dối lừa bản thân được nữa. Thụ ít nói hẳn đi, gần như là im lặng. Hiếm hoi mới thấy nụ cười của anh, có chăng là trong một vài lần xã giao bắt buộc. Đôi má anh hóp, ngày một sâu hơn. Tôi thường lén nhìn chồng, nhưng Thụ đã vĩnh viễn không còn sờ nắn bàn tay tôi mà khen ồm ồm, ngắn dài. Ngôi nhà của chúng tôi ở thành phố giống một am thờ. Đôi khi tôi hận anh. Vì lấy anh tôi mới về căn nhà xưa cũ đó, mới nằm trên tấm phản ấy, mới ra nỗi đau đầy bây giờ. Nhưng Thụ không còn nhìn thẳng mặt tôi. Hình như anh không muốn nhìn bất cứ cái gì, không muốn nghe bất cứ điều gì. Có bận, tôi bắt gặp anh ngồi cầm diếu trong buồng tắm cả buổi chiều, ánh mắt vô hồn. Tôi thương chồng và thương chính mình. Thụ đau đớn một tôi đau đớn mười. Tôi là đứa hư hỏng. Tôi biết mình bị hăm hiếp trước bàn thờ tổ tiên nhà chồng, trước mặt chồng, nhưng tôi lại bòn chòn, mong nhớ, thậm chí khát thèm cảm giác ấy. Tôi đập quấy, nội chiến, tâm linh héo rữa. Tôi thay rèm cửa màu đỏ, khăn trải giường màu đỏ, bao gối màu đỏ, cổ trang trí căn nhà hao hao giống một trang thờ với nhiều tấm màn đỏ. Thụ không phản ứng gì.

Đêm này qua đêm khác, khi tấm rèm cửa trong ngôi nhà thành phố bắt đầu phai màu nhũn nhối, tôi và Thụ lại ngược tàu về ngôi nhà mang nhiều oan khuất. Trước hôm đi tôi bị lên một chiếc nhọt ở chỗ thật tai hại. Nó nằm gần cái đàn bà ê ẩm, đỏ tấy. Thụ thấy tôi nhăn nhó tỏ vẻ thông cảm, anh bảo tôi nếu đau quá không về cũng được, anh sẽ thừa lại với mẹ. Nhưng tôi đời nào bằng lòng, đời nào để chiếc phản trống trơn mình Thụ đêm dài. Chỗ của tôi là ở đấy. Không hiểu sao tôi thấy mình khoẻ mạnh, háo hức lạ thường. Tôi ngượng ngùng tự thừa nhận với mình nghiện mười sáu đám giỗ, mười một ngôi mộ, tấm phản đen bóng, cả tiếng ho cục thét buồng trong. Tôi phê cảm giác khát cháy, nhào nhoẻ mồ hôi. Chiếc bóng đen đúa làm tôi mê hoặc, xô đẩy tôi trong gẫm thét cuộn trào. Thụ đau đầu trước thái độ phản kích của tôi, dường như anh biết từ trước tôi sẽ phản ứng ra sao.

Nhìn mặt anh lạnh lẽo, tôi hiểu. Cần thận, Thụ bắt tôi trần truồng dặng chân, chống tay trong phòng tắm, ghé sát cặp kính cận xem xét. Tôi sững run lên vì cử chỉ thân mật này của chồng. Từ ngày ở quê lên, chưa khi nào anh ân cần đến thế. Tôi thầm cảm ơn chiếc nhọt, biết đâu nhờ nó, tất cả sẽ thay đổi. Ngón tay anh ve vuốt dịu dàng, người tôi mềm nhũn. Nhưng anh dịu dàng lâu quá, dịu dàng tôi không chịu nổi. Tôi muốn anh bóp nát, bực vỡ, tan oà chiếc nhọt. Một lần chồng vợ đã đời để quên hết. Ngón cái của Thụ cứ chồm hồm trước cánh cửa dang rộng ảm sâu. Tự nhiên tôi muốn buông một câu chửi thề, chửi thề một lần trong đời. Cánh cửa tự động cài khoá. Sao Thụ không cứ thế mà làm? Cứ thế cấm phập xuống. Cứ thế khoan sâu. Sao cứ chồm hồm đấy mà dịu với chả dàng? Tôi bật khóc, nghĩ rằng nỗ lực cứu sông, cứu thuyền thế là hết.

Nhưng khi đêm xuống trên tấm phản, tôi nằm sấp, cánh cửa lại mở tanh bành. Sông ngập nước. Tỳ ép mắt mũi xuống mặt phản, tôi không ngờ bóng đen nhanh đến vậy. Không rà rầm xoa xuê, không hít hà rờ ngửi. Vừa kịp hiện ra sau tấm màn đỏ đã thẳng thừng cắm trên cằm dưới vào lòng sông. Lần đầu tiên tôi không khát nước. Gãy gập, cắt khúc tôi trong cơn xoáy liệt. Bốc cao, phịch hạ, chèn lấp, tọng đầy, thả hút mê man. Thân thể tôi ngầy ngậy, nước tràn miệng. Lần đầu tiên tôi hưởng thú đau đớn mà thoả mãn. Tiếng ho ngừng lặng sau cao trào. Thụ ảm ở giữa cơn mê lãnh nhợt nào, trừng trừng mở mắt, bọt mép nhoè môi. Lúc cử động được chân tay tôi thấy mình hẫng nhẹ. Có gì khang khác. Sức nhớ tới mụn nhọt tôi đưa tay xuống dưới. Trời ơi. Xẹp nhẹp. Khô cong. Không còn mủ vàng, không còn đau tấy. Lao mình ra sân, dưới ánh trăng già tôi gào thét điên dại với hai hàm răng nghiền chặt. Trăng lạnh tanh, vàng vố. Tôi quy gục hoàn toàn. Tôi thương tôi và tôi ghét tôi. Tôi đã đồng loã, đã kiểng chân lên rên rỉ rồi sau đấy lại nghĩ mình bị hãm hiếp, lại căm oán bóng đen tổ tiên nhà Thụ. Rồi lại mong chờ, lại hứng háo thềm thường. Bóng đen ấy hiểu tôi thích gì, nó tràn lấp dục vọng trong tôi và đẩy Thụ xa cách. Hai bàn tay tôi dưới trăng xanh trắng, bầu chặt, xiết nhau. Tôi hiểu những ám dấu của cơ thể, hiểu mười ngón tay kỳ diệu đang mưu tính điều gì.

Bàn tay da mỏng tanh của tôi bắt đầu động đậy. Bàn tay diệu kỳ không trọng lượng và cũng không chấp nhận, không đồng loã, không thoả hiệp mọi chuyện. Nó muốn tôi thoát khỏi mê man. Những ngón dài trắng xanh đầy kiên quyết tỳ ép ngòi bút trên tờ giấy. Nó thúc bách tôi phải ly hôn với Thụ. Bàn tay ký lên trang giấy, nhưng thân thể tôi ù lỳ không nhúc nhích, không muốn cử động mà ngồi yên vít chặt vào mặt phản, nhất quyết không đi đâu. Thân thể tôi đã u mê trong nhang khói bấy lâu, cưỡng lại bàn tay với tất cả sức lực của nhưng nhớ những phập mạnh, đâm sâu. Bàn tay mảnh dẻ cầm bút, bắt lực với tự

do đã nắm được ở đầu ngón tay nhưng bị trọng lượng thân thể buộc trói.

Rồi máu không còn nhỏ xuống chân tôi nữa. Cơ thể thoả mãn trong im lặng. Cái thai trong bụng tôi, không phải của Thụ, không của bất kỳ người đàn ông nào cứ lớn dần. Thụ thay đổi, xoay sang vỏ về, chăm sóc vợ từng ly từng tý. Anh thường xoa xoa bụng vợ, thường xuyên nhìn lên vách như anh muốn báo cáo với những chiếc bóng đang canh chừng căn mật, tiến trình tăng trưởng của đứa bé. Con tôi sẽ tiếp nối truyền thống Trung Quốc, sẽ tiếp tục thờ cúng bóng tối, sẽ tiếp tục banh dạng trên phản cho các liệt sĩ thoả mãn. Nếu là bé trai, con trai tôi sẽ bảo vệ cái bàn thờ, nếu là bé gái, con gái tôi sẽ tiếp tục hiến dâng cho những tấm huân chương. Tôi đã khinh ghét cái thai, đã tính đến chuyện giết nó đi nhưng ý nghĩ chỉ thoáng qua nhanh như một cơn gió độc làm nổi gai khắp cùng châu thân. Tôi thương giọt máu của mình. Tôi thương đứa bé vô tội cũng bất lực như tôi đã bất lực, đã khép mình làm bốn phận sinh nở, di truyền một quyền lực. Mỗi ngày tôi ra ngồi trước sân, đưa bàn tay nhẹ hẫng ra trước mắt, ngắm xem làn da mỏng tanh đang óng ánh dưới nắng, rồi lấy bàn tay ấy vuốt ve đứa trẻ đang quấy nhè nhẹ, thấy yêu thương vô hạn hòn máu tôi đang mang trong mình, yêu thương tràn lấp tâm hồn đến chẳng nói thành lời. Không biết có người mẹ nào yêu thương bào thai của cha chồng cấy vào bụng như tôi? Không biết có người mẹ nào yêu thương di sản của tấm tối như tôi? Thi thoảng tôi cũng nhìn lên vách, đoán tìm những chiếc bóng mà tôi biết đang rình rập sau bức tường, đã lao xuống mình tôi cướp mất phần trinh trắng tuổi thơ một buổi trưa hè nào và sẽ còn lao xuống cướp nốt thai nhi tôi đang mang. Thi thoảng tôi nói với những oan hồn chuyên hành nghề bồng đèn, tôi đã sẵn sàng và con tôi cũng sẵn sàng, chúng tôi sẵn sàng như những người nghèo sẵn sàng bán máu. Chúng tôi không biết chọn lựa vì cơ thể chúng tôi đòi hỏi những nhục cảm mà bóng tối ban phát. Chúng tôi bất lực, chỉ còn những ước mơ mà không chiếc bóng nào có thể tước đoạt. Tôi đưa tay mình ra sáng. Nắng lung linh trên năm ngón dài ngắn thanh tao lạ thường. Chiến tranh, giông gió, bão lũ, hán hạn, tôi có thể chết đi rồi mà bàn tay vẫn nguyên vẹn. Tôi định ninh điều ấy. Con tôi sẽ có bàn tay của mẹ. Một bàn tay không béo gầy, không trọng lượng, chỉ có làn da mỏng tanh nhưng biết níu giữ tự do cho dù bị thân thể buộc trói. Nắng tắt, mà bàn tay vẫn óng ánh diệu kỳ.

ĐỖ HOÀNG DIỆU

Hà Nội, 6-2004